

VII

Почти петъ столѣтия са изминаха, а българскиятъ народъ тѣрпи тѣшки мъки и страдания; почти петъ столѣтия отидоха въ вѣчностъ, а българинътъ не може да каже, че е ималъ въ животътъ си свѣтълъ и радостенъ день. Съки здравомислящъ човѣкъ са чуди какъ е можалъ да уцѣлѣе нашиятъ бѣдни вародъ и какъ е можалъ той до днесъ да удържи своето човѣческо достоинство. Азъ мисла, че ако българете сѣ останале до днесъ цѣли и неповредими, то главното за това условие е била нѣ- каква си неопредѣлѣнна надѣжда и нѣкаква си вѣра въ бѣдѣщето. Но на кого сѣ са тие надѣяле до сега? отъ кого сѣ очѣк- вале помощъ и поддържка?

1848 година разбуди заспалите и по- думѣртвите народи по сичка Европа, са-